

## Fehér Boldizsár

### Vak majom (részlet)<sup>27</sup>

Jó néhány évvel ezelőtt volt egy tanárom, aki azt mondta, az lehet belőlem az életben, ami csak akarok, hiszen még olyan fiatal vagyok, és a lehetőségek száma végtelen. Igen ám, de a döntések száma véges.

És soha nincs ellenpróba.

Ezután mindenkit megkérdezett az osztályból, tudja-e már, mit akar csinálni nagykorában. Ennyi erővel akár azt is kérdezhettem volna tőlem, hogy mennyi egy afrikai fecske repülési sebessége, ugyanazt a választ kapja:

– Fogalmam sincs, tanár néni.

Talán megpróbálkozom az ipari bűvárkodással, vagy én leszek az első ember a Plútón.

Ez a könyv arról akart szólni, miféle szerep jutott nekem a párizsi La Régence hotelben, a Nobel-díjas Rudolf Hürlimann és Hans Fritzenwanker professzorok pszichológiai kísérletében, amelyben egy egész hotelnyi embert változtattak paranoiás őrültté. Ennek a történetnek kezdtem neki, de aztán az egész rejtélyes és különös módon összefonódott egy másik történettel, méghozzá a saját életem történetével.

Hát, itt volnánk.

Jelen pillanatban egy kéthektáros, vidéki lovas ranchon ülök, egy kis tóparti ház üvegezett verandáján, ahol nekikezdtém az írásnak. Tavasz van. A lovas ranch az apámé volt. Én vettem neki, három évvel ezelőtt, ugyanabban az évben, amikor az amerikai *Forbes* magazin címlapján mint a világ legfiatalabb milliárdosa szerepeltem. Én lettem ugyanis a híres-hírhedt AESDORC médiabirodalom vadonatúj tulajdonosa. A ranchot, mikor megvettem, az apám nevére írtattam, ezért lehetséges, hogy nem veszett el minden mással együtt. Aki figyelte a híradásokat, tudhatja, hogy az AESDORC-ból mára csak az maradt meg, amit már a kutyák sem akartak megenni.

Ami engem illet, 1991-ben érkeztem meg a világra. Jelenleg 2018-at írunk. Az első belépőm nem sikeredett valami fényesre, ezért most azt szeretném, ha mindenki visszaállna oda, ahol az imént volt, és elkezdenénk előlről az egészet.

Egy-kettő, egy-kettő!

Kimegyek, kopogok, és bejövök újra.

---

<sup>27</sup> FEHÉR BOLDIZSÁR, *Vak majom*, Budapest, Magvető Kiadó, 2020. pp. 7–18.

**Boldizsár Fehér**

**La scimmia (brano)**

*Trad. di Nikolett Csáti, Maria Isabella Rinaldi*

Avevo un'insegnante, parecchi anni fa, che diceva sarei potuto diventare quel che volevo nella vita, che fossi ancora tanto giovane e che le possibilità avessero numero illimitato. Giusto, ma sono le scelte ad avere numero limitato. Sempre mancanti di controprova.

Dopodiché, chiedeva a tutti in classe se sapessero già quel che volevano fare da grandi, sarebbe valso lo stesso chiedermi a che velocità volasse una rondine africana, avrebbe ottenuto la stessa risposta:

– Non ne ho idea, maestra.

Forse proverò con la subacquea industriale, oppure sarò il primo uomo su Plutone.

Questo libro avrebbe dovuto parlare di che razza di ruolo io abbia avuto nell'hotel parigino *La Régence*, nell'esperimento psicologico dei professori vincitori del premio Nobel, Rudolf Hürlimann e Hans Fritzenwalker, per il quale tutti nell'albergo vennero trasformati in pazzi paranoici. È per questo che ho cominciato questa storia, intrecciandone poi un'altra in modo del tutto enigmatico e inconsueto, la storia della mia vita, per l'appunto.

Ed eccoci qua.

Al momento sto seduto in un centro equestre di campagna, nella veranda in vetro di una piccola casa al lago di due ettari, dove ho iniziato a scrivere. È primavera. Il *ranch* era di mio padre. Gliel'ho comprato tre anni fa, stesso anno in cui sono apparso sulla copertina della rivista americana *Forbes* come più giovane miliardario al mondo. Sono difatti diventato il proprietario, nuovo di zecca, del famoso, famigerato impero mediatico della AESDORC. Ho intestato il ranch a nome di mio padre quando l'ho acquistato, per far sì che non andasse perso assieme a tutto il resto. Chiunque abbia seguito le notizie di cronaca saprà che della AESDORC, ad oggi, non è rimasto altro che quel che schifano anche i cani.

Quanto a me, sono venuto al mondo nel 1991. Attualmente siamo nel 2018. Il primo ingresso in scena non mi è uscito granché, per questo adesso vorrei che tutti tornassero lì, dove si trovavano poco fa, e che si ricominci tutto daccapo.

Un-due, un-due!

Esco, busso, rientro.

1.

Úgy az ezredforduló táján a takarítónőnk egy nap a kulcslyukon át kileste, hogy apám meztelenül táncol a dolgozósobájában. Apám negyvenkét éves volt, tehát bőven túl azon a koron, amikor az ilyesmi még elnézhető. A legkülönösebbnek nem is a meztelenséget vagy a táncot találta a takarítónőnk. Hanem hogy egyáltalán nem szólt zene. Apám ezután úgy járt ki és be a diliházba, mint a madár a kakukkos órában. Néha kiengedték, kakukkolt, aztán visszazárták. Voltak jobb és rosszabb napjai. Mindenkinek vannak jobb és rosszabb napjai.

Amikor végleg elbocsátották, részt vett egy rehabilitációs programban, amiben mentális betegségekből felépült embereket eresztettek vissza a társadalomba, szakasztott úgy, ahogy a sebesült és felgyógyult vadállatokat is visszaeresztik az vadonba. Apám ezután mintegy tíz évig a *Jégkrémvarázs* vállalat egyik sárga fagyaltoskocsiját vezette. Volt egy szokása, amihez tíz éven át, minden munkába indulás előtt tartotta magát, de soha nem magyarázta el az okát. Kent egy vajjas kenyeret, és zuhanyzás közben megette.

A *Napi Hírek* újság főszerkesztőségével szemben működött egy kis étterem, aminek akkoriban anyám volt a főszakácsa. Mellesleg a *Napi Hírek* egyike azon újságoknak, amelyek az AESDORC révén később szintén a tulajdonomba kerültek.

Éppen azért, mert olyan sok újságíró megfordult ott, az étterem a nyomtatás fölhalálójának, Johannes Gutenbergnek a nevét viselte. A Gutenberg szó a bejárat fölött hagyományos, nyomdai ólombetűk méteresre nagyított, fából készült másolatából volt kirakva. Az egész anyám ötlete és kivitelezése volt. Anyám ugyanis rákapott a művészetre.

Mindig azt gondoltam, apám örültsége kellett hozzá, hogy anyámból művész legyen. Ezzel próbálta elérni, hogy független, teljes életet élő, egészséges nőnek tűnjön a társadalom szemében.

Levágatta a haját, rongyrázós klubokba járt táncolni, ahol ismeretlen külföldiek fizették az italaikat, és elkezdett festeni. Elolvasott egy középiskolásoknak szóló művészettörténet-tankönyvet, és utána már úgy járt-kelt a múzeumokban, mintha az egész művészvilág reszketve várná a megnyilatkozásait. Megszakította a kapcsolatot a vele egykorú, kétségbeejtően unalmas életű barátnőivel, és kijelentette, hogy egyelőre nem áll szándékában megöregedni.

Jelenleg egy nálam nem sokkal idősebb, görög multimilliárdossal él szimbiozisban. A férfi neve Argosz Xyotisz, aki egy athéni szatócs negyedik fiaként jött a világra, és most ő gyártja a világ gumis kézi jégkaparóinak tizenöt százalékát. Nem semmi!

1.

Un giorno, verso l'inizio del millennio, la nostra donna delle pulizie vide, attraverso il buco della serratura, mio padre che ballava nudo nello studio. Aveva 42 anni al tempo, quindi ben oltre l'età in cui si possa lasciar correre una cosa del genere. Quel che la donna trovò più strano non fu il ballare o la nudità, ma il fatto che non ci fosse alcuna musica. Mio padre uscì ed entrò dal manicomio come gli uccelli negli orologi a cucù. Qualche volta lo rilasciavano, faceva cucù, poi lo rinchiudevano. Aveva giorni migliori, come ne aveva di peggiori. Tutti hanno giorni migliori e giorni peggiori.

Dopo essere stato definitivamente licenziato, partecipò ad un programma di riabilitazione, nel quale i pazienti affetti da malattie mentali vengono rilasciati nella società, proprio come gli animali selvatici feriti che, una volta guariti, vengono rilasciati in natura. In seguito, mio padre lavorò come autista presso la ditta La Magia del gelato, guidando per dieci anni all'incirca una delle gialle macchine del gelato. Aveva un'abitudine, prima di andare al lavoro, che mantenne per quei dieci anni, pur non spiegandone mai il motivo. Spalmava del burro su una fetta di pane e la mangiava sotto la doccia.

Di fronte alla sede della redazione del giornale *Napi Hirek* si trovava un ristorante del quale, al tempo, mia madre era capocuoca. Tra l'altro, il *Napi Hirek* è uno dei giornali che, più avanti, divennero di mia proprietà, tramite la AESDORC.

Proprio perché così tanti giornalisti lo frequentavano, il ristorante portava il nome di Johannes Gutenberg, l'inventore della stampa. La parola "Gutenberg" era stata formata con lettere tradizionali di piombo, quelle tipiche della stampa, ma da una copia fatte di legno, alta un metro. Tutta l'idea e la realizzazione erano di mia madre. Infatti, mia madre ha preso gusto all'arte.

Sempre pensavo che la pazzia di mio padre fosse necessaria affinché mia madre diventasse un'artista. Così, intendeva dare alla società l'impressione che fosse una donna indipendente, vivesse una vita completa e sembrasse sana.

Si è fatta tagliare i capelli, frequentava posti fighetti, dove stranieri le hanno offerto bevande gratis, e poi ha iniziato a dipingere. Ha letto un libro scolastico della storia dell'arte per studenti di scuole superiori e poi usciva ed entrava nei musei come se tutto il mondo degli artisti aspettasse tremando la sua opinione. Ha tagliato le relazioni con le sue amiche della stessa età, disperatamente noiose, ed ha dichiarato di non avere intenzione di invecchiare.

Attualmente, vive in simbiosi con un multimiliardario greco che ha pochi più anni di me. Il nome dell'uomo è Argosz Xyotisz che è venuto al mondo come il quarto figlio di un imprenditore di Atene ed adesso è lui che produce il 15% dei gratta ghiaccio a mano di gomma. Wow!

A természetben a szimbiózis két faj kölcsönösen előnyös együttélése, amelyben mindketten olyat kapnak a másiktól, amit maguktól nem tudnának megszerezni. Anyám esetében ez a pénz és az elismerés a művészetéért, Xyotizsna pedig belépő az intellektüelek elérhetetlennek tűnő világába. Bár még az is lehet, hogy tényleg szeretik egymást. Ki tudja?

Ha valaha is befejeztem volna az egyetemet, talán meg tudnám mondani, anyám jó festő-e vagy sem, de fogalmam sincs, hogy a képei érnek-e egyáltalán valamit. Én nem látok mást bennük, mint vászonra kent, tarkabarka időpocsékolást. De egy tavalyi kiállítási prospektus például ezt írta róluk: „A képek mintha földön kívüli vagy mélytengeri létformákat idéznének: csápok és szemgolyók, zsúfoltan egymásba indázó, amőbaszerű, puha testű élőlényekkel. A harsány színekben leginkább Miró és Hundertwasser hatására ismerhetünk.”

Ettől sem lettem okosabb.

Apám meztelen ugrándozása, ha úgy tetszik, csak záró etűdje volt a darabnak, a romlás virágai már korábban is mutatkoztak rajta. Csak éppen senki nem tudta, hogy mit *jelentenek*. Anyám úgy hívta ezeket az alkalmakat, hogy „apám fejében lekapcsolták a villanyt”.

Az egyik ilyen eset volt, mikor apám levelet írt a köztársasági elnöknek, miután megnézte a parlamenti közvetítést a tévében. Valamiért nagyon felzaklatta, hogy a képviselők még azután is sokáig beszélnek, hogy a házelnök megrázta a csengőjét. A csengő azt jelentette: lejárt az idő! [...]

## 2

Annak, hogy miért utaztam el Párizsba, három különböző oka is van. Az egyik a házasságom széthullása. A másik, hogy körözött bűnöző lett belőlem, és egy egész ország tekintett rám úgy, mint a valaha élt legnagyobb csirkefogóra. A harmadik ok, hogy a Francia Szépirodalmi Társaságtól meghívót kaptam, hogy beiktassanak a Halhatatlanok Csarnokába.

A házasságom tavaly, 2017 májusában ért véget, méghozzá elég dicstelen körülmények között. A feleségem a nászéjszakánk reggelén jelentette be, hogy elhagy. Micsoda kegyetlen nő. Valószínűleg én vagyok az egyetlen férfi a történelemben, akinek az esküvői ceremóniája tovább tartott a házasságánál. Az jár a fejemben, hogy a pokol kapuja fölé nem az lehet írva, amit Dante gondolt, hogy „*Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel!*” Sokkal inkább az, hogy „*Minden rendben lesz!*”, meg „*Kár aggódni!*”

In natura “simbiosi” significa quando due specie vivono mutuamente insieme e quando ricevono una cosa dall'altra che non riuscirebbero a ottenere. Nel caso di mia madre questa cosa è il denaro e il riconoscimento nell'arte, invece, nel caso di Xyotisz è l'entrata nel mondo irraggiungibile degli intellettuali. Ma può darsi che si amino. Chissà?

Se avessi mai finito l'università, magari potrei dire se mia madre fosse una brava pittrice oppure no, ma non ho idea se le sue pitture valgano qualcosa. Io non vedo nient'altro che una perdita di tempo. Ma l'anno scorso, il *dépliant* di una mostra scriveva: Le pitture sono come se indicassero qualcosa di straniero oppure un'esistenza nelle acque profonde: antenne e bulbi oculari, creature simili alle amebe, organismi molluschi strettamente intrecciati insieme. I colori vivaci ci ricordano l'effetto di Miró e Hundertwasser.

Non sono diventato più sveglio da questo.

Questi salti di mio padre, se volete, erano soltanto la parte conclusiva del pezzo, i fiori della rottura si sono già mostrati anche prima. Ma appunto nessuno aveva idea di cosa significassero. Per queste occasioni mia madre diceva che *hanno spento la luce nella testa di mio padre*.

Uno di questi casi era quando mio padre ha scritto una lettera al Presidente della Repubblica dopo aver guardato la trasmissione del Parlamento in tv. Per qualche motivo divenne molto agitato per via del fatto che i rappresentanti continuavano a parlare anche se il Presidente della Camera aveva già scosso la campana. La campana significava: tempo scaduto! [...]

2.

Ci sono tre diversi motivi sul perché mi recai a Parigi. Uno fu la fine del mio matrimonio, l'altro è che divenni un criminale ricercato e che l'intero paese mi considerasse il più grande truffatore vivente. Il terzo motivo fu il ricevere un invito dalla Società della Letteratura Francese, per entrare nella *Hall of Eternity*.

Il mio matrimonio giunse al termine l'anno scorso, nel maggio del 2017, in circostanze alquanto ingloriose, per giunta. La mattina successiva alla prima notte di nozze mia moglie mi comunicò che mi avrebbe lasciato, una donna spietata. Sono probabilmente l'unico uomo nella storia ad aver avuto una cerimonia di nozze che sia durata più del matrimonio. Trovo che sulle porte dell'inferno non possa esserci scritto: “Lasciate ogni speranza, o voi che entrate” come pensò Dante, ma che sia più un “Andrà tutto bene!”, e “Non c'è da preoccuparsi!”.

Két nappal később a feleségem már rám is uszította a kopóit, akik elkezdtek szimatolni az AESDORC háza körül. Tudni akarták, pontosan mennyi pénzem is van, nehogy olcsón megússzam ezt az árulást. A feleségemnek nem volt elég egy aranyalma a fámról, de még egy kosár sem. Baltával esett a gyökereknek

Én kevéssé voltam tudatában mindennek. A napjaim nagy részét otthon töltöttem, a hatalmas házamban, egy négyéves, Mendi nevű németjuhással. Egész nap régi mozifilmeket néztünk, olyanokat, mint a *Máltai sólyom* meg az *Álom luxuskivitelben*. Aztán megbeszéltük őket. Mendi többnyire átaludta a filmeket, de érdeklődve figyelt rám, mikor beszélgettünk. Csóválta a farkát. Estefelé többnyire dicstelenül berúgtam.

Ambícióm éppenséggel lett volna, hogy kezdjek magammal valamit, csak épp nem akadt senki, aki bármi jó tippet tudott volna adni. Így hát hagytam pocskóba menni a napokat, közben pedig buzgón hittem benne, hogy előbb-utóbb megmutatkozik előttem a cél.

Az AESDORC is elműködött magától. Nagy rakás jogász meg könyvelő gondoskodott róla, hogy így legyen Hol voltak ezalatt a barátaim? Épp elvégezték az egyetemet, és azon törték a fejüket, hol vállaljanak munkát, kit vegyenek feleségül, hogyan spóroljanak a lakáshitelre, meg hogyan kérjenek szabadnapot a főnököktől, és így tovább, a végtelenségig. Sokukat bizonyára én is alkalmaztam az AESDORC-nál. Nehéz volt megkerülni minket.

Ami az egyetemet illeti, dezertőr voltam. Soha nem fejeztem be. Akkoriban nem voltam valami nagy véleménynel az iskoláról. Azt láttam ugyanis, hogy fogják a kisgyerekeket, futószalagra sorakoztatják őket, aztán tápanyagokat és vitaminokat adnak nekik, hogy nőjenek és erősödjenek, meg persze tudást és tapasztalatot is pumpálnak a fejükbe, mint ahogy a ketchuposüvegeket töltik. Aztán amikor a gyerekek már mind jól tápláltak, talpraesettek és okosak, a futószalag véget ér, és egy kitüntetéssel a mellkasukon kilövik őket a hideg ürbe. Boldoguljanak, ahogy tudnak! És ezt tartottam a legnagyobb árulásnak. Hogyan is lehetne elvárni valakitől, hogy önmaga találja meg az útját, amikor a világ már enélkül is elég bonyolult?

Micsoda bolond voltam! Ma már tudom, hogy ennél sokkal rosszabb is történhet valakivel. Velem meg is történt. Íme, útmutató a világ gonoszainak: hogyan lehet tönkre tenni egy ember életét? A válasz: adj neki oda egyszerre mindent, amiért küzdhet.

Sziszüphosz voltam, akitől elvették a követ.

Due giorni più tardi mia moglie aveva già aizzato contro di me i suoi segugi, che iniziarono a ficcanasare attorno alla AESDORC. Erano intenzionati a sapere quanti soldi avessi con esattezza, non volevano uscissi da quest'intermediazione a buon mercato. Per mia moglie non era abbastanza prendere una mela d'oro del mio albero, e neanche un intero cestino. Voleva troncarne le radici con l'accetta e io non me ne rendevo conto.

Trascorrevi gran parte dei miei giorni a casa, nella mia enorme casa, con un pastore tedesco di quattro anni di nome Mendi. Guardavamo vecchi film tutto il giorno, come *Il mistero del falco* e *Colazione da Tiffany* e poi ne discutevamo. Mendi il più delle volte dormiva durante i film, pur guardandomi interessata quando ne parlavamo, scodinzolando. Il più delle volte, verso sera, ero ingloriosamente ubriaco.

A dire il vero, la mia ambizione sarebbe stata quella di fare qualcosa della mia vita, solo che non c'era nessuno che mi sapesse dare un buon consiglio. Buttavo così al cesso le mie giornate, credendo assiduamente che prima o poi mi sarebbe apparso davanti un obiettivo.

L'AESDORC funzionava da sé. Se ne occupavano un mucchio di avvocati e ragionieri, purché così fosse. I miei amici, dov'erano in tutto questo? Si erano appena laureati, si chiedevano dove avrebbero trovato un impiego, c'era chi si sposava, come anche chi risparmiava per il mutuo, chi chiedeva un giorno di permesso al proprio capo e così via, di continuo. Io stesso ne avevo assunti molti presso la AESDORC, era difficile evitarlo.

Per quel che riguarda l'università, sono stato un disertore. Non l'ho mai finta. Non avevo grandi opinioni riguardo la scuola al tempo. Per quel che mi riguardava, prendevano i piccini, li mettevano in fila su un nastro trasportatore, per poi dar loro nutrienti e vitamine in modo che potessero crescere e rinforzarsi e, ovviamente, gli ficcavano in testa saperi ed esperienza, quasi stessero riempiendo bottiglie di ketchup. Quando i bambini erano, infine, tutti ben nutriti, in gamba e intelligenti, il nastro terminava e, con una medaglia sul petto, venivano lanciati nel freddo vuoto cosmico. E via, ognuno a farsi strada come può! Lo consideravo il peggiore dei tradimenti. Come ci si può aspettare che qualcuno trovi la propria strada, quando il mondo è già abbastanza intricato senza di essa?

Che sciocco sono stato! Ora sono consapevole ci sia qualcosa di peggio che possa accadere, a me è successo. Una dritta per i malvagi del mondo su come rovinare la vita a una persona? Risposta: dargli già tutto quel per cui avrebbe potuto combattere.

Ero un Sisifo al quale era stata tolta la pietra.

Sziszüphosz az ókori Görögország mitológiai királya, akit azzal büntettek az istenek, hogy örök időkre ugyan azt a sziklát kell felgöngyöztetnie egy hegytetőre. Ugyanis valahányszor elérné a csúcst, a szikla visszazuhan a lejtőn, Sziszüphosz pedig kezdheti előlről az egész vesződést. Ma már azt hiszem, sokkal nagyobb büntetés lett volna, ha még sziklát sem adnak neki. Vajon akkor mihez kezdene magával a jó öreg Sziszüphosz? Alighanem a hegy lábánál unatkozna, amíg csak el nem telik az örökké valóság.

Két héttel azután, hogy a feleségem elhagyott, szokás szerint otthon ültem, göngyöztető szikla híján filmeket néztem és piáltam. Volt a hálósobámban egy bakelitlejátszó, hozzá egy meglehetősen nagy lemezgyűjtemény, mindkettő a ház előző tulajdonosáé, csakúgy, mint minden más is. Egyetlen szőnyeget se cseréltem le, egyetlen képet sem akasztottam át, úgy bújtam be a házba, mint egy remeterák az üres csigahéjba.

Aznap este egy recsegő-ropogó lemezzel Frank Sinatrát hallgattam. Mikor felvettem a lemezt, már lefekvéshez készülődtem. Langymeleg szellő keringett a szobában, közben Sinatra azt turbékolta, hogy ha fiatal marad a szívünk, bizony nem tudhatjuk, mikor csöppenünk egy igazi tündérmesébe. Mendi türelmesen állt az ágy mellett, arra várt, hogy engedjem bekúszni a takaró alá.

Odakint az utcán valamiért nem kapcsolódott fel a közvilágítás, amitől úgy éreztem, hogy a világ végképp megfeledkezett rólam. A mennyezeti lámpa közben zümmögött, cicergett és duruzsolt, és már alig világított. – Francba az egészszel-mondtam. – Szar az egész

Nyugtalanul aludtam. A lepedőmet zsebkendő méretűre gyűrtem a sok forgólódással. Fél kettő felé felébredtem. A hold besütött az ablakon, és világosan kirajzolta a bútorok körvonalait. Az ablak előtt volt egy kis teknős-páncél fésülködőasztal, aminek a tetején valamilyen fehér, sima tárgy csalogatóan visszaverte a holdsugarakat. Arra biztatott, hogy keljek fel, menjek oda, nézzem meg, amit mutatni akar.

Kába kíváncsisággal botorkáltam az ablakhoz.

Még reggel kiürítettem a postaládát, és az asztalra dobtam a leveleket, kiderült, hogy azok világítottak úgy. Az egyik levél fényes oldalú képeslap volt, a római katolikus egyház kért rajta anyagi támogatást.

Sisifo, il mitologico re dell'antica Grecia, condannato dagli dèi a dover spingere in eterno lo stesso masso verso la cima d'un monte, poiché ogni qualvolta raggiungeva la vetta, il masso ripiombava alle pendici, in modo che Sisifo potesse ricominciare la sua fatica. Ad oggi credo che la condanna peggiore sarebbe stata non dargli alcun masso. Chissà, allora, il buon vecchio Sisifo che ne avrebbe fatto della sua vita. Probabilmente sarebbe rimasto ad annoiarsi ai piedi del monte per il resto dell'eternità

Due settimane dopo che mia moglie mi lasciò, sedevo a casa come di consueto, senza nessun masso che rotolasse via, guardavo film e bevevo. Avevo in camera da letto un giradischi in bachelite, oltre a una collezione abbastanza vasta di dischi, appartenenti entrambi al precedente proprietario, come anche tutto il resto. Non ho cambiato un singolo tappeto, né ho appeso una singola foto, mi sono infilato in casa così, come un eremita in un guscio di lumaca.

Quella sera stessa ascoltai Frank Sinatra da un vinile crepitante. Mi stavo preparando per andare a letto quando misi il disco. Nella stanza circolava una brezza tiepida, mentre Sinatra, su un sottofondo di violini, diceva che da giovani di spirito non si capisca per davvero quando ci si trovi catapultati in una fiaba. Mendi restò pazientemente accanto al letto, aspettando che le permettessi di infilarsi sotto le coperte.

Là fuori, in strada, per qualche motivo, non c'era alcuna illuminazione, mi sentivo perciò come se il mondo si fosse del tutto dimenticato di me. La plafoniera, nel mentre, ronzava, cigolava, sibilava e si accendeva appena. *Al diavolo tutto, dissi, È tutto una merda.*

Dormii irrequieto. Mi rigirai tanto, aggrovigliai il coprimaterasso finché non ebbe le dimensioni di un fazzoletto. Alle due e mezza mi svegliai. La luna splendeva attraverso la finestra e delineava con chiarezza le sagome dei mobili. Davanti alla finestra c'era una piccola specchiera in corazza di tartaruga, con su qualcosa di liscio, bianco come la neve, che attraeva magneticamente i raggi lunari.

Mi invogliò ad alzarmi, ad andare lì, a vedere cosa cercasse di mostrarmi. Brancolai intontito verso la finestra per la curiosità.

Al mattino avevo svuotato la cassetta e buttato le lettere sul tavolo, venne fuori fossero quelle a far luce. Una delle lettere era una cartolina dal lato lucido, la Chiesa cattolica che chiedeva dei finanziamenti.

Gondolom, akarnak venni még egypár arany gyertyatartót – mondtam Mendi-nek. A levelezőlap fényképes feléről sápadt nő bámult rám a fátyolos derengés-ben, a karjaiban egy ráncos, koravén kisgyereket fogott. A nő aranytrónuson ült, és közönyösen meredt előre, mintha már legalább ezer éve tartaná azt a gyereket, és csak arra várna, hogy valaki végre elvegye tőle. Akkor aztán ledől-hetne végre aludni. A Madonna volt az, és Jézus Krisztust fogta

A második levél telefonszámla volt, a harmadik viszont már sokkal érdekesebb. A hír, amit hozott, pont egy ilyen holdsugaras éjszakába illett. Selymes tapintá-sú keménypapírra írva tudatták, hogy a Francia Szépirodalmi Társaság két hét múlva ünnepélyesen beiktat engem a Halhatatlanok Csarnokába.

Azt is ígérték, hogy ha részt tudok venni a díjátadón, küldenek két első osztályú repülőjegyet, és rendelkezésemre bocsátanak egy kétszemélyes lakosztályt Pá-rizsban, az ötcsillagos La Régence hotelben.

Nem örültem meg! Jó eséllyel nem is fogok, szóval egy percig sem hittem, hogy a Francia Szépirodalmi Társaság tényleg engem akarna kitüntetni. Régebben tartottam tőle, hogy apámhoz hasonlóan egy napon az én kezemből is kicsúszik a gyeplő. De aztán megtudtam, hogy kár aggódni, mert az apám nem is az igazi apám.

Íme, anyám legutolsó anyai gesztusa: egy Kréta szigetén kelt levél, 2014 nyár-utóján, amelyben tudatta velem a vér szerinti apám kilétét. Huszonhárom éves voltam.

Havi rendszerességgel jött posta anyámtól, pénzt küldött a kiadásaim fedezé-sére, néha pedig hosszabb-rövidebb leveleket is mellékel. Soha nem írt semmi fontosról. Az említett levelében is a kilátást részletezte a villájuk tetőteraszáról, csak az utóiratban tett róla említést, hogy a valódi apám nem az, akit eddig an-nak gondoltam. Majdhogynem elfelejtette közölni!

Úgy értesült, hogy ez az apám a halálán van. Megadta a címét, azt mondta, ke-ressems fel, ha gondolom. Az igazi apám, mint később kiderült, Magyarország leggazdagabb embere volt, továbbá az AESDORC vállalatbirodalom tulajdono-sa, Finkelmann Rudolf. Tőle örököltem meg ezt az ezerfejú szörnyeteget.

Tőle örököltem azt a bugyuta gondolatot, hogy minden okkal történik velem. Tőle örököltem azt a villát is, amelyben rám talált ez a holdsugaras értesítő a Francia Szépirodalmi Társaságtól.

*Vorranno comprare qualche altro paio di candelabri d'oro*, dissi a Mendi. Nel velato barlume, una donna pallida mi fissava dal dorso della cartolina, teneva tra le braccia un neonato rugoso e dall'aspetto maturo. La donna sedeva su un trono dorato, aveva lo sguardo impassibilmente fisso davanti a sé, come se avesse tenuto quel bambino per migliaia di anni e aspettasse solo che qualcuno, alla fine, lo portasse via da lei. Mi sarei potuto finalmente mettere a dormire. Era la Madonna, che teneva Gesù Cristo.

La seconda lettera era una bolletta del telefono, la terza era invece molto più interessante. La notizia che portava era, a tal proposito, proprio un raggio di luna nella notte. Scrivendolo su un cartoncino setoso al tatto, comunicavano che la Società della Letteratura Francese mi avrebbe formalmente inserito nella *Hall of Eternity* nel giro di due settimane.

Mi veniva anche promesso che, se avessi potuto prendere parte alla premiazione, mi avrebbero spedito due biglietti per un volo in prima classe e messo a disposizione una suite per due persone a Parigi, nell'hotel a cinque stelle *La Régence*

Non sono pazzo, non era detto ci sarei andato, non avevo creduto neanche per un minuto che la Società della Letteratura Francese volesse onorare me. In passato, temevo che un giorno avrei potuto perdere le redini, come mio padre. Venni poi a sapere che non ci fosse da preoccuparsi, perché non era il mio vero padre.

Ed eccolo, l'ultimo gesto materno di mia madre: una lettera spedita nell'estate del 2014 dall'isola di Creta, nella quale mi informava sull'identità di mio padre biologico. Avevo ventitré anni.

Mensilmente ricevevo della posta da mia madre, le inviavo del denaro per coprire le spese, accompagnato talvolta da lettere più o meno lunghe. Non mi ha mai scritto nulla di importante, persino nella suddetta lettera descriveva dettagliatamente la vista dal terrazzo della loro villa e solamente nel post-scriptum accennava al fatto che mio padre non fosse chi, fino ad allora, avevo pensato lo fosse. Per poco aveva dimenticato di rendermene partecipe!

Era venuta a sapere che mio padre stava morendo. Mi diede il suo indirizzo e mi disse di passarlo trovare, nel caso mi andasse. In séguito, venne fuori che il mio vero padre fosse Rudolf Finkelmann, l'uomo più ricco di tutta l'Ungheria, proprietario dell'impero aziendale della AESDORC.

È da lui che ho ereditato questo mostro dalle mille teste e, sempre da lui, ho ereditato la villa in cui trovai lo splendente avvertimento lunare della Società della Letteratura Francese.

A levelet természetesen nem nekem szánták, hanem a leghíresebb és legkitűnőbb magyar írónak, Pintér Péternek. A pályája elején Finkelmann felkarolta és támogatta őt, Pintér Péter pedig valóban ott lakott a villában, amíg megírta az első regényét. Az volt a címe, hogy *Szafaládé*

A történet főszereplője egy nő, akinek a teljesen ártalmatlan, szafaládé alakú kuttyája megharap egy öregembert a parkban. Az esetnek az öregemberen kívül nincsen szemtanúja, ezért sosem tudjuk meg, pontosan mi történt. A bíróság később úgy dönt, el kell altatni a kutyát. Mielőtt azonban végrehajthatnák az ítéletet, az öregemberről kiderül, hogy fegyőr volt az auschwitz haláltáborban, és háromszázezer ember haláláért felelős. A szafaládé alakú kutya tehát megmenekül, és kitüntetést kap a köztársasági elnöktől, amiért megharapta azt az öregembert.

A lényeg, hogy a franciák valamiért úgy gondolták, Pintér Péter még mindig ott lakik a villában. Végül is ennél nagyobb tévedések és különösebb dolgok is megestek már a világban.

La lettera non era ovviamente destinata a me, ma al più celebre e illustre scrittore ungherese, Péter Pintér. All'inizio della sua carriera, Finkelmann lo aveva accolto e sostenuto e in effetti Pintér aveva vissuto in quella villa, nella quale aveva scritto il suo primo romanzo. Il titolo era *Salsiccia*

La protagonista del racconto era una donna, il cui cane a forma di salsiccia, del tutto innocuo, aveva morso un vecchio al parco. Il caso non aveva alcun testimone oculare, a parte il vecchio, perciò, non si sapeva esattamente cosa fosse successo. La scelta del tribunale, successivamente, era stata quella di sopprimere il cane. Prima che la condanna venisse eseguita, si scoprì che il vecchio fosse stato ufficiale nel campo di sterminio di Auschwitz e responsabile della morte di trecentomila persone. Il cane a forma di salsiccia era stato quindi risparmiato e aveva ricevuto un premio dal Presidente della Repubblica per aver morso il vecchio.

Il punto è che i francesi, per qualche motivo, credevano che Péter Pintér visse ancora nella villa, ma al mondo, d'altronde, ne sono successi di errori peggiori e di cose più strane.